

10.10.2025 — 25.01.2026

Cristina Iglesias

Fundació
Catalunya
La Pedrera

Des de la Fundació Catalunya La Pedrera construïm experiències expositives que són una finestra oberta a la cultura, amb la voluntat de fer arribar a un públic ben ampli l'art en totes les seves expressions.

«La meva referència a l'arquitectura es basa en la dimensió poètica d'aquesta disciplina pel que fa a l'espai.»

Cristina IGLESIAS

Cristina Iglesias (Donostia, 1956) ha definit un vocabulari escultòric que construeix entorns immersius que fan referència a l'arquitectura, a la literatura, a la psicologia, a la mecànica i a factors contextuals de l'entorn, i uneixen aquestes disciplines. A partir d'un llenguatge que combina formes fictícies i naturals, les seves obres inclouen des de pavellons suspesos i gelosies, fins a passadissos, laberints i murs impregnats de textos, així com obra gràfica i dibuixos realitzats en suports de materials diversos. D'aquesta manera, redefineix l'espai de manera poètica, esborra les línies entre interior i exterior, i entre el que és orgànic i el que és artificial. Les seves instal·lacions evoquen la memòria del paisatge, fan referència a la geologia i al subsol, i creen experiències sensorials inesperades per a l'espectador. El recorregut de l'exposició a La Pedrera es desenvolupa com una seqüència de moviments a través dels espais fluides de l'arquitectura de Gaudí i els espais tancats i oberts de l'obra d'Iglesias, tot creant una interacció dinàmica entre la fisicitat i l'observació. Es mostraran algunes de les instal·lacions a gran escala d'Iglesias, com ara *Habitaciones* i *Pasajes*, així com una selecció d'obres bidimensionals.

Comissariat: James Lingwood

Els nabís, profetes d'un art nou, 1888-1900

Fundació
Catalunya
La Pedrera

Des de la Fundació Catalunya La Pedrera construïm experiències expositives que són una finestra oberta a la cultura, amb la voluntat de fer arribar a un públic ben ampli l'art en totes les seves expressions.

El grup dels nabís –paraula derivada de l'hebreu *neviim*, ‘profetes’– volia aportar una visió creativa nova i generar un art total concebut en perfecta ressonància amb la vida moderna.

Actiu entre 1888 i 1900, el grup es va formar al voltant de Paul Sérusier, originalment, amb alumnes de l'Académie Julian de París: Paul-Élie Ranson, Pierre Bonnard, Édouard Vuillard i Maurice Denis, i aviat s'hi van afegir Henri-Gabriel Ibels, Georges Lacombe, Aristides Maillol, József Rippl-Rónai, Ker-Xavier Roussel, Félix Vallotton i Jan Verkade. Malgrat les seves diferències, els nabís es van mantenir units al voltant de la idea de retornar a la pintura el seu caràcter decoratiu. Desitjosos de restablir la unitat de l'art, els seus representants van practicar totes les tècniques –pintura, dibuix, gravat, escultura, fotografia–, i molts, a més de pintar, van treballar en camps com ara el disseny de papers pintats, tapisseries, paravents i objectes manufacturats, i la decoració d'interiors, amb la intenció d'embellir la vida quotidiana amb obres que representen la reconciliació entre l'artista i l'artesà.

L'exposició, organitzada amb la col·laboració del Musée d'Orsay, presentarà el context de l'època, els principis estètics, les influències i els conceptes que caracteritzen l'art dels nabís, i, a través d'una àmplia selecció d'obres, mostrarà la bellesa, la diversitat i la creativitat d'aquest moviment, que va tenir un paper clau en la transició entre l'impressionisme i les primeres avantguardes del segle XX.

02.10.2026 — 24.01.2027

Anselm Kiefer

Fundació
Catalunya
La Pedrera

Des de la Fundació Catalunya La Pedrera construïm experiències expositives que són una finestra oberta a la cultura, amb la voluntat de fer arribar a un públic ben ampli l'art en totes les seves expressions.

Des de la dècada de 1980, les vitrines han tingut un paper determinant en l'obra d'Anselm Kiefer (Donaueschingen, 1945). A dins hi ha disposat objectes, materials i símbols que actuen com a càpsules del temps, i que sintetitzen temes centrals de la seva obra relacionats amb la història, la mitologia, la identitat i la memòria individual i col·lectiva.

Les vitrines de Kiefer són símbols condensats i sovint combinen conceptes oposats: són transparents i denses, lleugeres i pesades, i els objectes que contenen són alhora fàcils de reconèixer i enigmàtics. Kiefer utilitza materials tan variats com ara plom, ciment, vidre, pedres, filferro, peces de tela, arrels d'arbres o llibres cremats, que representen idees com ara la recordança, la renovació, l'esperança i la pèrdua. Els materials recollits són, doncs, transformacions artístiques de creences i idees espirituals, i les vitrines, desconcertants, fomenten el pensament i inspiren noves interpretacions.

Aquesta exposició, amb obres de Kiefer procedents de la col·lecció Grothe i d'altres col·leccions privades europees, és la primera mostra individual de l'artista a l'Estat dedicada exclusivament a aquest conjunt d'obres, titulat *Opus Magnum*. Així, La Pedrera presentarà una selecció d'aquestes vitrines amb llibres, objectes i instal·lacions, complementades amb un cicle de pintures sobre l'erudit i poeta anglès Robert Fludd (1574-1637).

Comissariat: Walter Smerling

Daphné, 2016. Fotografia: Charles Duprat © Anselm Kiefer